

ת"פ 33788/11/14 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו עלי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33788-11-14 מדינת ישראל נ' אבו עלי(עציר) 19 מאי 2015

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמד אבו עלי (עציר)

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 4.3.2015 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו, בעבירה של התפרצות למקום תפילה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכן בשתי עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן, עובר לבוקר יום 3.8.2014, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התפרץ הנאשם לבית כנסת במושב תירוש בכך שדחף חלון, טיפס ונכנס פנימה. בהמשך לכך, גנב הנאשם מתוך בית הכנסת סכום כסף במטבעות שהיה מונח בתוך ארון. הנאשם שהנו תושב יאטה בשטחי הרשות הפלסטינית, שהה אותה עת בשטח מדינת ישראל ללא היתר שהייה כדין. בנוסף, ביום 13.11.2014 בשעה 14:30, שהה הנאשם במושב תירוש מבלי שהיה בידו היתר שהייה כדין בישראל. בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירות שיוחסו לו כמפורט בראשית הדברים.

2. יצוין כי הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם.

טיעוני הצדדים לעונש

3. בא-כוח המאשימה, עו"ד ניר וינשטוק, טען כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות של התפרצות למקום תפילה ושב"ח, נע מ- 18 עד 36 חודשי מאסר בפועל. אשר לעבירת השב"ח הנוספת - טען בא-כוח המאשימה כי מתחם הענישה ההולמת בגינה, נע מחודש מאסר בפועל עד 6 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, עתר בא-

כוח המאשימה להטיל עליו 22 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות ההתפרצות למקום תפילה ושב"ח; חודשיים מאסר בפועל בגין עבירת השב"ח הנוספת; הפעלה במצטבר של המאסר המותנה בן שלושת החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם; וכן מאסרים על-תנאי, קנס כספי, פיצוי לבית הכנסת והפעלת התחייבות כספית בסך ₪ 1,000 שתלויה ועומדת כנגד הנאשם.

4. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד וסים דכוור, טען כי לגבי עבירות ההתפרצות למקום תפילה והשב"ח, הרף המקסימאלי של מתחם העונש ההולם צריך להיות עד חמישה חודשי מאסר בפועל. אשר לעבירת השב"ח הנוספת - טען הסנגור כי יש להחיל לגביה את המתחם שנקבע ברע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (8.12.2014). הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו, וטען כי בנסיבות העניין יש להסתפק בימי מעצרו (כחמישה חודשים), תוך הפעלה בחופף באופן מלא של המאסר המותנה בן שלושת החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם.

יוער כי באי-כוח שני הצדדים הפנו בטיעוניהם לאסמכתאות מן הפסיקה שנגעו למקרים בהם היה מדובר בהתפרצות לבית מגורים (להבדיל מהתפרצות לבית תפילה).

5. אביו של הנאשם ביקש לשאת דברים לפניו. הוא טען כי כל בני-המשפחה תלויים בנאשם לפרנסתם, וביקש את רחמי בית-המשפט.

ריבוי עבירות

6. מאחר שהנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות, השאלה המתעוררת בפתח הדיון הינה האם העבירות מהוות אירוע כולל אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת, או שמא מדובר במספר אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם נפרד (ראו: סעיף 40ג לחוק העונשין).

מעשה ההתפרצות לבית הכנסת היה כרוך בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל. אין לפניי טענה לפיה אותה עת הנאשם שהה שלא כדין בישראל, בלא קשר לעבירת ההתפרצות. בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לזיקה ההדוקה בין שתי העבירות ולהיותן חלק מאותה מסכת עבריינית, אני סבורה כי יש לראות בשתי העבירות האמורות אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת.

אשר לעבירת השב"ח הנוספת - עבירה זו קודמת בציר הזמן, שכן היא בוצעה כשלושה חודשים לפני ביצוע ההתפרצות לבית הכנסת והשהייה הבלתי חוקית בישראל שהתלוותה לכך. זאת ועוד; ניתן להפריד בין המקרים הן מבחינה כרונולוגית והן מבחינה מהותית באופן שאינו מלאכותי (השוו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). בהתחשב בכך, אני סבורה כי יש לראות בעבירת השב"ח המוקדמת בזמן, בבחינת אירוע נפרד ביחס לשתי העבירות האחרות, באופן שיש לקבוע בעניינה מתחם ענישה הולמת נפרד. נראה כי שני הצדדים לא חלקו על דרך הילוך זו בטיעוניהם לעונש.

לצד זאת, אני רואה לציין כי מאחר שכל אחד משני המקרים עוסק בעבירת שב"ח (כאשר באחד המקרים בוצעה גם עבירה של התפרצות למקום לתפילה), אראה לגזור עונש כולל בגין שני האירועים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק.

מתחם הענישה ההולמת

7. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

8. **בכל הנוגע לערכים המוגנים שנפגעו** - עבירת התפרצות למקום מגורים או תפילה נועדה לשמור על הקניין ועל הפרטיות, וכן להגן על תחושת הביטחון האישי. התפרצות לבית תפילה טומנת בחובה גם פגיעה פוטנציאלית ברגשות ציבור המתפללים במקום, וכן מקימה פוטנציאל להתפתחות אלימה העלולה להוביל חלילה לפגיעות בגוף ובנפש.

אשר לעבירות השב"ח - העבירה של כניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובה סיכונים פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל ושלומם, פוגעת בריבונותה של המדינה וביכולתה לפקח על הבאים והיוצאים מתחומה, ומכבידה על מלאכת רשויות אכיפת החוק.

9. בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** במקרה דנן מלמדת כי הנאשם נכנס לישראל שלא כדין בשתי הזדמנויות נפרדות. בהזדמנות אחת (המאוחרת בציר הזמן), נכנס הנאשם לישראל שלא כדין וביצע עבירת רכוש בשטח ישראל. הנאשם פרץ לבית כנסת במושב תירוש דרך חלון המבנה, וגנב מטבעות כסף שהיו מונחות בארון של בית הכנסת. לצד החומרה הטמונה במעשים אלה, יש ליתן את הדעת לכך שמעשיו של הנאשם לא לוו בתחכום רב, לא כללו הצטיידות בכלי פריצה מראש, ואף לא גרמו לנזק למבנה. אוסיף כי כתב-האישום המתוקן לא מפרט מה היה סכום הכסף שנגנב, ולפיכך יש להניח לטובת הנאשם כי לא היה מדובר בסכום כסף ששיעורו גבוה. כמו-כן, למרבה המזל לא הובילו המעשים לפגיעה בגוף או בנפש.

באירוע השני (המוקדם בציר הזמן), נכנס הנאשם לישראל שלא כדין ונמצא בשעת צהריים בשטח המושב תירוש. באותו אירוע, עבירת השב"ח בוצעה ללא עבירות נלוות נוספות. בא-כוח המאשימה אישר בהגנותו שלא ניתן לשלול כי באותו אירוע, שהה הנאשם בישראל ללא היתר למטרות שאינן פליליות בהכרח.

10. **אשר למדיניות הענישה הנהוגה** - העונש המרבי הקבוע בחוק לצד עבירה בודדת של התפרצות למקום מגורים או תפילה בכוונה לבצע גניבה, הוא שבע שנות מאסר (סעיף 406(ב) לחוק העונשין). עיון בפסיקתם של בתי-המשפט מעלה כי בגין התפרצות לבתי כנסת בכוונה לגנוב, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשניים לריצוי מאחורי סורג ובריה (ראו והשוו: רע"פ 5139/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (19.8.2013); רע"פ 4291/13 אדרי נ' מדינת ישראל (1.7.2013); ע"פ (מחוזי חיפה) 14386-02-13 מדינת ישראל נ' איזנברג (7.4.2013); יוער כי המקרים

שנדנו באסמכתאות מן הפסיקה אליהן הפנית, לא כללו עבירה נלוות של שב"ח (להבדיל מהמקרה דנן)).

בכל הנוגע לעבירת שב"ח שנועדה לביצוע עבירת רכוש - בית-המשפט המחוזי בירושלים הביע דעתו לפיה מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו, כשהיא לעצמה, נע משלושה ועד תשעה חודשי מאסר בפועל (ראו: עפ"ג (מחוזי י-ם) 61965-12-14 פכר נ' מדינת ישראל (15.2.2015) אשר ניתן לאחר הלכת אלהרוש).

אשר לעבירת שב"ח בנסיבות בהן לא נילוו לביצוע עבירות נוספות - ברע"פ 3677/13 אלהרוש הנ"ל פסק בית-המשפט העליון כי מתחם הענישה ההולם לעבירת שב"ח המבוצעת לראשונה לצרכי פרנסה, בהעדר עבירות נלוות, נע ממאסר על תנאי ועד מאסר למשך חמישה חודשים, הכוללים הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל (קיומו של עבר פלילי משפיע על העונש בתוך גדר המתחם). ודוק, מפסק-הדין הנ"ל עולה בבירור כי מדובר במתחם עונש הולם המתייחס לעבירת שב"ח בודדת, שבוצעה ללא עבירות נלוות נוספות, כאשר מטרת הכניסה שלא כדין לישראל הייתה תמימה.

11. בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בחומרת המעשים ונסיבות ביצועם; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת במקרה שלפניי הינם כדלקמן:

מתחם העונש ההולם בגין עבירת ההתפרצות למקום תפילה והשהייה הבלתי חוקית בישראל שנלוותה לכך, נע ממספר חד-ספרתי גבוה ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם בגין עבירת השב"ח הבודדת (המוקדמת בזמן) (כאשר לא נלוו לה עבירות נוספות ואין בסיס לקבוע כי היא נעברה לצורך ביצוע עבירות נוספות), **נע ממאסר על-תנאי ועד חמישה חודשי מאסר** (בהתאם להלכת אלהרוש).

גזירת העונש המתאים

12. לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדר המתחמים שנקבעו, יש לשקול נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין.

לקיילא שקלתי את הודאת הנאשם ונטילת האחריות מצידו. עוד ראיתי להתחשב בגילו הצעיר יחסית של הנאשם (כבן 22), ובכך שלנאשם עבר פלילי אולם זו הפעם הראשונה בה הוא מורשע בעבירת רכוש. כמו-כן, נתתי משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות היותו בן למשפחה מרובת-ילדים ובהם אח נכה, שהנאשם צריך לפרנסם.

לחומרה, ניתן משקל לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל שתי הרשעות קודמות: האחת, משנת 2013 בגין עבירות של שב"ח והפרעה לשוטרי. והשנייה, משנת 2013 אף היא, בגין שלוש עבירות שב"ח. יצוין כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא ההליך שבכותרת שעה שהיו תלויים ועומדים כנגדו מאסר על תנאי בן 3 חודשים וכן התחייבות כספית בסך 1,000 ₪. כל אלה לא הרתיעו את הנאשם, והוא שב ונכנס לישראל שלא כדין ואף ביצע עבירת רכוש בתחומה.

13. כפי שצוין בפסקה 6 לעיל, אני רואה לגזור עונש כולל על הנאשם בגין שני האירועים נשוא כתב-האישום המתוקן. לאחר איזון בין השיקולים לקולא ולחומרה, אני סבורה כי ראוי להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל הממוקם מעל לרף התחתון של המתחמים שנקבעו, וכן עונשי מאסר מותנים הצופים פני עתיד.

אשר לעונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם - ברגיל, בהתאם לכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין, היה מקום להפעילו במצטבר באופן מלא. יחד עם זאת, נוכח מכלול השיקולים לקולא כמפורט לעיל, אראה להתחשב במידת-מה בנאשם, ולהפעיל את המאסר המותנה באופן שחודש ממנו ירוצה בחופף והיתרה במצטבר.

בנוסף, תופעל ההתחייבות הכספית בסך 1,000 ₪ עליה חתם הנאשם. בהתחשב בהפעלת ההתחייבות הכספית, ונוכח המצב הכלכלי הקשה של הנאשם ומשפחתו כעולה מטיעוני הסנגור, לא ראיתי להשית קנס כספי כמבוקש על-ידי המאשימה. אשר לפיצוי לבית-הכנסת אליו התפרץ הנאשם - לא ברור מכתב-האישום מהו סכום הכסף שנגנב. בהתחשב בכך, אסתפק בפיצוי בסך 500 ₪ בגין ההתפרצות לבית-הכנסת וגניבת מטבעות כסף ממנו, תוך פגיעה בערכים המוגנים כמפורט לעיל (לכך שפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין יכול לכלול גם מרכיב של פיצוי על נזק לא ממוני, ראו: ע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (8.11.2012)).

סוף דבר

14. בהתחשב במכלול הטעמים שפורטו לעיל, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו בתיק זה.

ב. עונש המאסר המותנה בן 3 החודשים אשר הוטל על הנאשם בבית-משפט השלום בת"פ (אשדוד) 32733-07-13 יופעל חודש בחופף וחודשיים במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל על הנאשם בפסקה א' לעיל.

סה"כ ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש שהיא עוון.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא

יעבור כל עבירת רכוש שהיא פשע.

ה. מאסר על-תנאי לתקופה של 60 ימים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ו. הפעלת התחייבות כספית בסך של 1,000 ₪ שהוטלה על הנאשם בת"פ (אשדוד) 32733-07-13, או 5 ימי מאסר במקומם. הסכום ישולם עד יום 1.11.2015.

ז. פיצוי לבית הכנסת במושב תירוש בסך 500 ₪. הסכום ישולם עד יום 1.11.2015.

המאשימה תמסור את פרטים למזכירות לצורך העברת כספי הפיצוי.

ח. ניתן בזאת צו לחילוט ולהשמדת מוצגים, אם ישנם.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' סיוון תשע"ה, 19 מאי 2015, במעמד הצדדים.